

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 026524 21 Кж 4
Бања Лука, 05.4.2021. године

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић и, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С.Ш., због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Ж.Ш. из Б.Л., изјављеној против рјешења Округног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026524 21 Кв 9 од 26.3.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.4.2021. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С.Ш., изјављена против рјешења Округног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026524 21 Кв 9 од 26.3.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Округног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026524 21 Кв 9 од 26.3.2021. године, на основу члана 202. став 1. и 2. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), продужен је притвор против оптуженог С.Ш., након потврђивања оптужнице Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, број Т12 1 КТ 0001204 20 од 22.3.2021. године, којом се терети због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 2. Кривичног законика Републике (у даљем тексту: КЗ РС), тако да притвор по том рјешењу може трајати најдуже 3 (три) године од дана потврђивања оптужнице, са обавезом контроле оправданости притвора по истеку свака два мјесеца од доношења посљедњег рјешења о притвору.

Притвор је продужен из разлога садржаних у одредби члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС.

Против наведеног рјешења жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Ж.Ш. из Б.Л., како наводи, због погрешне примјене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,

повреде одредаба ЗКП-а и повреде члана 6. Европске конвенције и члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5. став 3., са приједлогом да се побијано рјешење преиначи и оптужени пусти на слободу или притвор замјени мјерама забрана.

Разматрајући побијано рјешење, жалбу и спис предмета, одлучено је као у изреци овог рјешења из слједећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, којима се оспорава правилност и ваљаност разлога датих у побијаном рјешењу о постојању основане сумње да је оптужени починио кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 2. КЗ РС, за које се терети потврђеном оптужницом.

Наиме, основана сумња, као законски услов примјене мјере притвора, да је оптужени починио кривично дјело, за које се терети, која је утврђена потврђивањем оптужнице Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, број Т12 1 КТ 0001204 20 од 22.3.2021. године и даље постоји, што првостепени суд правилно закључује и образлаже у побијаном рјешењу, цијенећи доказе који су уз оптужницу приложени.

Наиме, закључак о постојању основане сумње да је оптужени, заједно са лицем неутврђеног идентитета, починио кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 2. КЗ РС, за које се терети потврђеном оптужницом, заснован је и образложен у побијаном рјешењу, кроз оцјену, првенствено налаза Биолошког факултета у Београду од 15.7.2020. године о вјештачењу ДНК предмета и трагова пронађених приликом вршења увиђаја, а то је биолошки траг са дијела поломљене гране (записник о увиђају број 03/1-228/20 од 15.5.2020. године), којим је утврђено да је оптужени релативно јасан већински доприносилац наведеном биолошком трагу, а све то у повезаности са исказима свједока Ж.С. (друга оштећеног С.Ћ., којем је оштећени исказао бојазан да би га могли убити С.Ш. и Ј.Ј., са којима је раније имао оружане сукобе), те свједока И.Б. и Ж.С. (непосредно након пуцњаве уочили двојицу лица на мотоциклу), те бројних наведених материјалних доказа, прибављених приликом увиђаја и касније у поступку.

Сви наведени докази, који су достављени уз оптужницу и образложени уз приједлог за продужење притвора, су оцијењени појединачно и у међусобној повезаности (страна 2. и 3. побијаног рјешења), те је изведен правилан закључак о постојању основане сумње, да је оптужени, починио кривично дјело за које се терети потврђеном оптужницом.

Надаље, оспоравајући правилност и законитост побијаног рјешења, у жалби се наводи да, уз оптужницу нису приложене изјаве које је прибавило тужилаштво, и то свједока М.В., те А.М. и записнике о њиховом саслушању (Жупанијском суду у Сисаку број Кир-493/2020-5 од 24.9.2020. године и број Кир-493/2020-6 од 24.9.2020. године), који дају алиби оптуженом (да је у критичном времену био у Сиску), и да је тиме повређено право на правично суђење и презумпција невиности.

Цијенећи наведене приговоре, те чињеницу да повреда права на правично суђење и презумпција невиности не може бити учињена од стране тужиоца, као једне од страна у поступку, већ само од стране суда, изнесени приговори о наведеним повредама, су без основа. Осим тога, одредбом члана 242. став 1. тачке д) и е) ЗКП РС, прописано је да оптужница садржи приједлог о доказима које треба извести и доказе који поткрепљују наводе оптужнице. Слиједом наведеног, дискреционо је овлашћење тужиоца које ће то доказе предложити у оптужници, који зависе од оцјене чињеничног материјала који поткрепљују тежину оптужбе. Дакле, у смислу цитиране законске одредбе, а супротно тврдњама из жалбе, тужиоцу није успостављена обавеза предложити у оптужници све доказе који су прикупљени у истрази.

У односу на постојање посебних притворских разлога, из одредбе члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС, дато је у побијаном рјешењу аргументовано образложење, које овај суд у цјелости прихвата, као ваљано.

Правилно се образлаже да је оптужени, у критичном времену, након извршења дјела за које се терети потврђеном оптужницом, био недоступан органима гоњења, због чега је за њим расписана потрага (ни најближи чланови породице нису знали гдје се налази). Наиме, према службеним подацима Граничне полиције БиХ, легално није прешао државну границу, већ је према оперативним сазнањима полицијских органа дана 16.5.2020. године илегално ушао у РХ, преко ријеке С. и тамо боравио код познаника М.В. у С., све до 25.05.2020. године, кад се легално вратио из РХ у БиХ. Наведено се правилно цијени у повезаности са тежином дјела за које се терети оптужницом, са аспекта законом прописане казне (казна затвора најмање 10 година или казна дуготрајног затвора), да у РС нема запослење нити имовину, те да је пресудом Суда БиХ, 2018. године, осуђиван за кривично дјело кријумчарење преко државне границе, а сада суочен са потврђеном оптужницом за кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 2. КЗ РС. Све су то околности које су правилно цијењене и правилно образложене у побијаном рјешењу (страна 4.), које, и по оцјени овог суда, представљају околности које указују на опасност од бјекства и тиме постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС.

Цијенећи све наведене околности, чињеница двојног држављанства на коју се позива побијано рјешење (а исто се не наводи у оптужници), сама за себе и у повезаности са свим другим образложеним околностима, не доводи у сумњу правилност коначног закључка побијаног рјешења о постојању околности које указују на опасност од бјекства и тиме постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС.

У побијаном рјешењу је дато ваљано образложење и за постојање разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Наиме, оптужени је раније више пута осуђиван за бројна кривична дјела, и то разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, насилничко понашање из члана 385. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, изазивање опште опасности из члана 402. став 1. КЗ РС, насилничко понашање из члана 385. став 2. у вези са чланом 23. КЗ РС, тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС, угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС, недозвољена производња и

промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, прикривање из члана 246. став 1. КЗ РС, тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. КЗ РС и угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, те кривично дјело кријумчарење из члана 189. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 29. КЗ БиХ. Када се има у виду бројност наведених ранијих осуда и кривичних дјела, у контексту околности извршења дјела за које се оптужени терети потврђеном оптужницом, правилно побијано рјешење овим околностима даје значај нарочитих околности које оправдавају бојазан од понављања дјела и тиме притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Све наведено је правилно цијењено и образложено у побијаном рјешењу, ради чега се правилност и законитост побијаног рјешења, са аспекта нужности даље примјене мјере притвора по успостављеним притворским разлозима из одредбе члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС, не може оспорити жалбеним приговорима.

Правилно је образложено и поштивање одредбе члана 196. став 1. ЗКП РС, са аспекта трајања притвора и могућности примјене блажих мјера обезбјеђења оптуженог и успјешног вођења кривичног поступка.

Повреде члана II/3. Устава Босне и Херцеговине и члана 5. и 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, жалба везује за недостатке побијаног рјешења, са аспекта квалитета образложења постојања основане сумње и посебних притворских разлога. Ради тога је овај суд, кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани приговори којима се указује на повреду цитираних одредби.

Слиједом наведеног, без основа су жалбени приговори којима се оспорава правилност чињеничне основе побијаног рјешења и у том правцу приједлог за изрицање мјера забрана.

На основу наведеног, а примјеном члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић